

Myyjä ja ostaja leimikkoa tarkastamassa.

Pitkällisen kaupanteon ja tinkimisen jälkeen on vihdoinkin päästy yhteisymmärrykseen.

METSÄKAUPPA SYNTYY

Metsäkaupoista on meillä, jotka emme niiden kanssa tule tekemisiin, varsin väärä kuva, sen totesimme seurattessamme kaupantekoa Vuoksenniskan piirissä.

Kävimme siis ostomiehen apulaiseksi erääksi ilta-päiväksi ja seurasimme kameran kanssa ammattimiehiä metsätyönjohtaja Herman Monosta, joka neljäkymmenen vuoden ajan on yhtymämme erilaisia metsätyö- ja työnjohtajatehtäviä hoitanut — nykyisin ostajana sekä kaupantekoa valvovaa piirityönjohtaja Lauri Kääriäistä. Työnjohtaja Mononen kertoi, että metsänostajan on kierrettävä aluettaan, joka saattaa käsittää useitakin pitäjää, kuten kaupparatsun konsanaan ja pyrittävä etsimään sopivat myyjät ja, että on

Myyjä Antti Ruponen allekirjoittaa kauppakirjaa ja ostaja Herman Mononen kirjoittaa etumaksukuitin emännän seurattessa takana toimitusta.†

Ennakkomaksuna suorittaa ostaja 30 % kauppahinnasta vanhoina hyvinä snellmanneina. ✓

Kaupan kunniaksi juodaan litkat.‡

siinä hommassa joskus joutunut kilpajuoksuunkin naapurifirmojen ostajien kanssa. Tietysti voi saada muitakin teitä tietoonsa, missä on valmiita leimikoita ja myyntihaluisia isäntiä, mutta suurimmasta osasta on otettava itse selvää kiertelemällä.

Kysymykseemme, onko tässä tapauksessa jo aikaisemmin otettu myyjään yhteys, kertoi oppaamme, että tästä kaupasta on alustavasti neuvoteltu ja että kysymyksessä on Etelä-Karjalan metsänhoitolautakunnan metsätalousneuvojan tekemä leimikko Vehkajärven rannalla Ilmajärven kylässä.

Siirryimme autolla noin 30 km:n päässä olevan leimikon alueelle myyjän, metsäpalstan omistajan, Antti Ruposen kanssa. Leimikko kuutioitiin ja ostaja Herman Mononen totesi metsätalousneuvojan kuutiointiin pitävän paikkansa.

Jälleen muutimme asemapaikkaa ja ajoimme myyjän asunnolle kauppoja hieromaan. Kaupanteosta muodostui pitkäaikainen ja sitkeä, lopuksi oli jopa halkaistava muutenkin ohut tasavaltamme markka kahtia, ennenkuin kuutiojalalle saatiin molempia osapuolia tyydyttävä hinta. Mutta ennenkuin sopimukseen päästiin, mitattiin silmällä vielä uudelleen

leimikon latvoja ja näytettiin käsillä rungon paksuuksia, vieläpä yhteen otteeseen luvattiin lyödä »hanskat tiski» eli »rukkaset lautaan» moisien hintatarjouksien vuoksi. No, lopuksi sopimus sentään syntyi, kättä lyötiin kaupan vahvistukseksi ja vahvistettiin kauppa-kirjat nimikirjoituksin sekä juotiin harjakaiset eli niinkuin täällä Kaakkois-Karjalassa sanotaan »litkat» (vain kahvit, vehnäsen kera) päälle. Myyjälle luettiin 30 % kauppahinnasta käteen ja niin oli metsäkauppa selvä sekä leimikko Vehkajärven rannalla odottamassa hakkuuta ja edelleen jalostusta.

Kotimatalla kertoivat ostomiehemme meille vielä moniaita piirteitä metsäkaupoista, siinä vilahtelivat sanat: hankinta-, ja summakaupat, kanto-, runko-, kuutio-, pysty-, ym. hinta, mutta kun kirjoittajan kädet sillä kertaa olivat kutakuinkin tiiviisti autonratissa kiinni, eikä niitä oikein helpolla voinut irroittaakaan kapealla metsätiellä ja pysähtymäänkään ei kerinnyt, jäivät yksityiskohdat muistiin merkittämättä ja siten saattamatta tätä tietä lukijain tietouteen, mutta — niin ainakin kirjoittajasta tuntui — se lienee pikemminkin eduksi kuin päinvastoin.

A. K.

